16. *Шенкман Я.* Логика абсурда. Хармс: отечественный текст и мировой контекст : [электронный ресурс] / Я. Шенкман // PURGATORIUM MENTIS (попытка философии абсурда). – Электрон. данные. – Режим доступа : http://fege.narod.ru/librarium/shenk1.htm. – Название с экрана.
17. Эмоциональный интеллект : [электронный ресурс] // Психологос: энциклопедия практической психологии. – Электрон. данные. – Режим доступа : http://www.psychologos.ru/articles/view/emocionalnyy_intellekt. – Название с экрана.

Довгань А. В. Особенности смысла художественного текста в контексте эмоционального интеллекта.

В статье рассмотрены особенности природы смысла художественного текста в контексте эмоционального интеллекта. Очерчена специфика перенесения абсурдного смысла в процессе перевода на уровне семантики и фразеологии, а также модификация его эмотивной роли.

Ключевые слова: *смысл, абсурдный смысл, художественный текст, эмоции, эмоциональный интеллект.*

Dovgan O. V. Features of literary text meaning in the context of emotional intelligence.

In article considered the peculiarities of nature sense of literary text in the context of emotional intelligence. Outlined the specifics of the transfer of the absurd point in the translation process at the level of semantics and phraseology, as well as modification of its emotive role.

Keywords: *sense, absurd sense, literary text, emotion, emotional intelligence.*

Климентова О. В.
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка

ПАРАЛІНГВАЛЬНІ ЧИННИКИ СУГЕСТОГЕННОСТІ МОЛИТВИ (ЧАС ПРЕЗЕНТАЦІЇ ТА МІФОЛОГІЗАЦІЯ)

У статті досліджуються паралінгвальні чинники впливу молитви, зокрема час презентації та міфологізація. Особливу увагу приділено специфіці емотивної кореляції у молитвах та її ролі у процесах вербально-сугестивного впливу. З'ясовано, що феномен гармонізувальної дії молитовного акту спричиняється психоекологічністю лінгво-сугестивного втілення молитви на базі пліромності – дифузного зрощення емоцій, які піддаються вербалізації. Вочевидь, що механізми вербально-сугестивного впливу молитви можуть бути адаптованими до завдань інших впливових дискурсів.

Ключові слова: *лінгвосугестивні техніки, молитва, молитовний час, емотивна кореляція, міфологізація.*

Лінгвосугестивні техніки сакральних текстів, зокрема й молитви, не є самодостатніми в межах тільки вербальної реалізації. Їхні механізми актуалізують зв'язок насамперед із виробленими віковою традицією умовами текстової презентації. До найвагоміших із них належать: цільове призначення тексту, календарний період, час доби, мова, кількість повторів, ритуальна

позиція, поєднання з іншими елементами обряду, публічність чи утаємниченість, тілесна підготовка тощо.

Перераховані складники презентаційної ситуації є глибоко вмотивовані впливовими інтенціями попри те, що ритуалізувалися за різних обставин і в різні історичні періоди. Задіяність повного переліку для максимального впливу є необов'язковою через те, що сугестивний вплив регулюється ще й рівнем навіюваності реципієнта. Якщо він високий, якщо реципієнт є регулярним учасником релігійного дискурсу, наведений перелік може бути мінімізований, і навпаки. Це підтверджено експериментами російських науковців із Санкт-Петербурзького психоневрологічного НДІ ім. В. М. Бехтерева [4]. Під час молитовної практики мозок починає генерувати *d*-хвилі, які є показником медитативного стану свідомості.

Водночас, емпіричні спостереження дають підстави стверджувати, що навіть за середніх показників навіюваності сприяти появі змінених станів свідомості можуть паралінгвальні чинники впливу, наприклад, час молитовного акту чи міфологізація молитви як діалогу з Богом. Чинники впливової успішності молитовних текстів остаточно не з'ясовані. В основу вивчення проблеми вербально-сугестивного впливу сакральних текстів покладено ідеї, розвинуті у працях Н. Бардіної, И. Бугаєвої, І. Бобиревої, Т. Вільчинської, Т. Ковалевської, Л. Компанцевої, Н. Мечковської, Б. Поршнева, Б. Потятиника, Н. Слухай, Д. Співака, В. Топорова, І. Черепанової та ін.

Актуальність дослідження вербально-сугестивних технік сакральних текстів визначається необхідністю поглиблення й систематизації основних понять і положень сучасної лінгвістики впливу.

Метою статті є з'ясування чинників комунікативної успішності молитовних текстів, які піддаються верифікації.

Досягнення мети передбачає розв'язання низки **завдань:**

– дослідити часові параметри богослужінь стосовно їх сугестогенного потенціалу,

– виявити лінгвосугестивні техніки міфологізації впливу молитви.

Об'єктом дослідження в нашій розвідці є емотивна кореляція молитовних текстів. **Предметом** дослідження слугують механізми вербально-сугестивного впливу в молитвах.

Чинник часу молитовного звернення у різних релігійних традиціях має свою міфологізацію й глибоко обґрунтовується у сакральних дискурсах. У християнському віровченні питання про особливі періоди впродовж доби, призначені для молитовного акту, акцентуються вже у найдавніших джерелах, починаючи, за свідченням М. Скабаллановича, з III ст. [5]. Вони цінні ще й тим, що зберегли відомості про молитовну практику різних церков: сирійської, єгипетської, римської, в яких наявна інформація про

однотипне вирішення питання стосовно часу молитовних актів. Водночас незначні відхилення засвідчують незалежний характер формування часового канону. Добовий час молитви фіксується в церковно-богослужбовій книзі – "Часослов Малий", яка містить тексти незмінних частин усіх богослужінь добового кола: вечірні, малого й великого повечір'я, опівнічниці, утрені та обідниці. Поняттям "час" нерідко номінуються й самі богослужіння, названі за частиною доби – час перший, третій, шостий і дев'ятий; під "часами" можуть матися на увазі й усі вісім богослужінь: утреня (заутреня) – нічна служба, що відправляється після опівнічниці перед першим часом або у сполученні з ним до третьої години ранку; час перший – з третьої до шостої ранку, з наступними хвалебнами; потім час третій – з восьмої до дев'ятої ранку; час шостий – з одинадцятої до полудня; час дев'ятий – між полуднем і трьома годинами дня; вечірня – з третьої до шостої дня; повечір'я – ближче до дев'ятої вечора [6, с. 238].

У контексті досліджуваного нами питання про вербальну сугестію важливим є зв'язок моменту часу молитовного акту з певним емоційним станом. У релігійному інформаційному просторі час молитви є сакралізованим. М. Скабалланович зазначає, що у Тертуліана мовиться насамперед про 3, 6 і 9-ту години, відзначені особливими подіями в житті пророка Даниїла, апостола Петра й царя Давида. Необхідність тричі на день молитися пов'язується з таїнством св.Тройці.

Коли Св. Кипріан заглибився в символіку молитовних годин, він доповнив попередню аргументацію символікою трьохгодинної перерви між молінням. Особливість молитви о третій годині він пов'язав із сходженням Святого Духу, що супроводжувалися здивуванням і радістю. Ці емоційні почування стають знаковими для згаданого моменту часу. О шостій годині була молитва ап. Павла, і до шостої багатьма язичниками було прийняте рішення стати християнами. Так акцентується момент вибору. О шостій розіп'яли Христа – закріплюється емотивна кореляція з горем. До дев'ятої Він омив Своєю кров'ю гріхи людей – наперед виступає ідея спасіння. Христос воскрес вранці, на схід сонця, бо Він – Світло. Знову має місце емотивна трансформація, метою якої виступає радість. Увечері сонце заходить, тому треба встигнути попросити Христа про повернення благодаті – емотивно акцентується надія.

Отже, у добове коло молінь була закладена дифузна емотивність на основі такого почуттєвого зрощення: *подив, радість – горе – радість – надія*. В цілому вона має компенсаторний характер й не дає змоги жодному з почувань вийти за межі певної фізіологічної норми.

Пліромність – дифузне зрощення різнополюсних емоцій характеризує християнський дискурс на рівні всіх ритуальних форм. Покрокова активація контрастивних емоцій забезпечує в реципієнта відчуття цілісного й повного

переживання. Воно, у свою чергу, відкриває доступ до збалансованих і благодатних станів психіки.

У контексті нашого дослідження важливо, що час молитов міфологізувався через зв'язок із певними знаковими подіями, які знайшли своє відбиття в сакральному тексті й супроводжувалися сильними виплесками емоцій. За таких умов латентна апеляція до біблійного тексту виконує роль механізму, що активує сліди потужних емоційних переживань, представлених у добовому колі як дифузне зрощення.

Стійка релевантність часу молитовного звернення з подієво-емотивним контекстом дає змогу виокремлювати молитви з добового кола, зберігаючи їх ритуальне значення. Конкретний час здійснення богослужінь може змінюватися відповідно до етноспецифічних звичаїв та вимог зручності. В такому молитовному ритмі поєднуються і повага до канону, і гнучкість у забезпеченні життєвих потреб. При цьому завжди наявне заглиблення у релігійний дискурс. Тому регулярне входження в молитву відповідно до часової традиції відбувається на тлі латентної інтеграції не тільки у систему цінностей реципієнта, але й християнського сакрального дискурсу в цілому. З огляду на те, що складники цього дискурсу системно асоційовані, вони виступають активаторами інших процесів закріплення в дискурсі. А сама молитва як розмова з Богом стає подією в часі, до якої можна повертатися чи яку можна планувати. В молитовниках, призначених для широкого вжитку, розрізняються ранкові та вечірні молитви. Водночас за змістом це можуть бути ті самі тексти: "*Молитва до Святого Духа", "Молитва Господня"*, "*Молитва до Пресвятої Трійці"* тощо. Отже, чинник молитовного часу набуває сугестогенності тільки у повноті ритуального добового кола.

Натомість пліромність продукується молитовними текстами, навіть за умови виокремленості з ритуального комплексу. Це досягається тим, що сакральні тексти, на відміну від інших текстів впливу, містять самобутні адаптаційні механізми емотивної кореляції. Традиційна відсутність потреби у верифікації молитовного тексту робить його контактну аудиторію практично необмеженою. Комунікація з молитовним текстом у людських спільнотах не завжди ініціюється за параметром *вірю/не вірю,* а насамперед на основі емпатії. Люди залучаються до читання молитов у надії розв'язати свої особисті проблеми. Терапевтичний вплив молитви на людину забезпечується багатьма чинниками, водночас лінгвосугестивні схеми впливу з-поміж них є надзвичайно ефективними.

Завдяки здатності вербалізаторів емоційної кореляції в молитвах змінювати емотивний модус тексту на протилежний, латентно забезпечується здорова динаміка різнополюсних станів психіки, їх своєрідне поглинання. Тому читання молитов дає полегшення.

Динаміка молитовного діалогу залежить від рівня уявлень про предмет поклоніння. Дослідник культурологічних аспектів молитви Гудима І. П. пише: "Логіка цього процесу з необхідністю йшла по лінії спіритуалізації, розвитку, що дозволив найпримітивнішим замовлянням і заклинанням, які характеризуються примусовим (силовим) впливом на надприродне і абсолютизацією зв'язку між магічним ритуалом і очікуваними наслідками, через найранішній тип молитов – прохальні, що з'являються на етапі анімістичних вірувань як вербальний компонент і супровід жертвоприношення, метою яких є вже служіння (поклоніння) надприродному (духу або Богу), згодом еволюціонувати до славословів, подяк, ухвальних молитов розвинутих релігій, що втрачають жебрацьки-прохальний характер, а мають за мету особисті інтимні стосунки із надприродним, досягнення почуття безпосередньої близькості, злиття із ним і наслідки яких вбачають не в чуді, а в сфері морально-психологічного життя особистості" [1, с. 11].

Попри величезну тематичну варіативність молитов їхній семантичний простір завжди умовно поділяється на сферу Божественного впливу (позитивно конотовану) і сферу мирського впливу (негативно конотовану). Ця двополюсність закріплюється й на рівні контрастивної емотивної кореляції – сфера Божественного релевантна з позитивними емоціями, а мирського – з негативними. При цьому сфера Божественного корелює з емоцією радості та асоційована з концептом "*Бог"*, а сфера мирського – з емоцією страху й семантично асоційована з концептом "*гріх"*.

Примусовий вплив, про який пише Гудима І. П., реалізується насамперед у частотному використанні дієслів наказового способу. Вони виконують особливу роль у молитвах і вербалізують значний спектр модальностей: прохання про допомогу в конкретній справі, про захист, втіху, надію, поклоніння, звеличення тощо.

Показовими щодо цієї ознаки вербалізації молитовного звернення є молитви до Пресвятої Богородиці: "*Царице моя Преблага, надіє моя Пресвята Богородице, пристановище сиріт і подорожніх заступнице, скорботних радосте, покривджених покровителько. Бачиш мою біду, бачиш мою скорботу,* ***допоможи*** *мені як немічному,* ***управи*** *мене як подорожнього. Кривду мою знаєш,* ***розріши*** *її як хочеш, бо я не маю іншої помочі, крім тебе, ні іншої заступниці, ні благої утішительки, тільки Тебе, о Богомати;* ***охорони*** *мене і* ***покрий*** *мене на віки вічні. Амінь*" [3, с. 4]; "*і на Страшному суді Сина Твого* ***явися*** *нам милосердною Заступницею*" [3, с. 118]. На рівні емотивної кореляції наказові форми корелюють насамперед зі страхом. Накопичення в тексті цих конструктів відтворює високий рівень емоційного дискомфорту молільника, що спричиняється хвилюванням, відчаєм, безпомічністю, безнадійністю, переляком тощо. Отже, дієслівні форми наказового способу вербалізують емоцію страху.

Сферу мирського, що концептуально об'єднується навколо поняття *гріх*, вербалізують слова: *сиріт, скорботних, покривджених, біду, скорботу, кривду* тощо. Їх емотивна кореляція – горе. Звісно, що й оцінна конотація є негативною попри те, що за семантичними параметрами ці вербальні стимули є доволі розмитими.

У семантичне поле згаданого поняття входять і вербалізаторами провини, що також корелюють зі страхом. Вони активують зв'язок із базовим інстинктом самозбереження: "*віднови сили мої в'янучі, обнови, як в орля, юність мою, не дай заслабнути у виконанні заповідей Божих*" [3, с. 84].

Водночас їхня семантична конотація з біологічними процесами дещо інша у порівнянні зі страхом. Якщо переживання страху змушує тікати від джерела страху, то провина прив'язує й примушує розбиратися. Ця особливість своєрідно відбилась у деяких молитвах, які фіксують багаторазовість повернення до стану каяття: "*До Тебе, Пречистої Божої Матері, я, припадаючи, молюся: Ти знаєш, Царице, як я безперестанно згрішаю і прогнівляю Сина Твого і Бога мого. І хоч багаторазово каюся, але неправедним виявляюся перед Богом, і знову зі страхом каюся, і відразу знову те ж саме роблю: невже Господь уразить мене? Знаючи про те, Владичице моя Богородице, що я цілком гидуюся злими моїми ділами і всіма думками люблю закон Бога мого, але не знаю, Пречиста Царице, чому доброго не роблю, а зле, якого не хочу, роблю…*" [3, с. 41].

К. Ізард зазначає: "Почуття відповідальності є ядром структури совісті, воно зорієнтоване на усвідомлення провини і водночас сприяє вибору такого стилю поведінки, який знижує вірогідність інтенсивного переживання провини" [2, с. 370]. Отже, відчуття провини дає змогу трансформувати страхи реципієнта без форм важкого тиску.

У молитовних текстах, які корелюють з провиною, технікою впливу нерідко виступає іконічність плачу та сліз очищення (молитви за померлих, за недужих, покаянні, перед та після сповіді тощо). Тут частотними є вербалізатори емотивної кореляції з благанням, смутком, журбою, відчаєм, неміччю, каяттям тощо, які звільняються зі сльозами: "*Прийми, Пресвята Богородице, молитви матерів, про чад своїх та сльози, що проливають, дружин, про чоловіків своїх ридаючих, чад, сірих і вбогих, заблуканими залишених; і всіх нас, до ікони Твоєї, що припадають, і так прийде цей крик наш, молитвами Твоїми, до Престолу Всевишнього*" [3, с. 54]; "*Пошли мені, Пречиста, струмінь сліз, щоб очистити скверну моєї душі"* [3, с. 16] тощо.

Емотивна кореляція зі стражданням, що полегшуються сльозами-водою, наявна в молитві до ікони Пресвятої Богородиці "Життєдайне джерело". Тут актуалізується очисна дія води, вербалізаторами якої є образи води-молитви, сліз як рідини, що змиває бруд із сердець й очищає зранені душі, та Богородиці-ріки: "*Зачерпнемо, люди, зцілення душею і тілом молитвою. Ріка*

бо перед усіма тече – Пречиста Цариця Богородиця, розливаючи нам дивовижну воду і вимиваючи сердець чорноти, гріховні струпи очищаючи, душі ж освящаючи вірних Божественною благодаттю" [3, с. 32]. Таке образне втілення символіки сліз та води вказує на найдавніші космологічні уявлення про воду як жіночу стихію. При цьому емотивність сліз переосмислюється й набуває контрастивної оцінності. Вербалізоване в такий спосіб емотивне тло тексту сприяє почуттєвій саморегуляції реципієнта.

Сльози імпліцитно утримують зв'язок із метафорою живої води, через яку віруючі приймуть Святий Дух, водночас експліцитно вербальні стимули, асоційовані з плачем та сльозами, сприяють емотивному зараженню – гетеросугестивним формам реагування через наслідування.

Міфологізація плачу та сліз у релігійному дискурсі корелює з позитивними аспектами емоційного реагування, що їх визнають і науковці. Важливо, що цей ментальний процес не конфліктує з фізіологічними чинниками породження емоцій. Саме це і забезпечує процесу вербальної міфологізації сліз та плачу хронологічну стійкість, режим сприятливого інформаційного поширення та продукування згаданої форми емоційного реагування серед вірян.

Вербалізація емоцій на основі пліромності, коли має місце трансформація страху в надію і радість захищеності, реалізується за рахунок різних груп емотивно обтяжених конструктів молитви. Так, про значні можливості Богородиці у вирішенні широкого кола проблем говорять її сакральні імена: *Всеблага Заступниця роду християнського* [3, с. 6], *Заступнице старанна* [3, с. 12], *Мати Милосердя* [3, с. 18], *світу Заступнице* [3, с. 24], *сподівання всіх, хто уповає на Тебе, Заступнице скорботних, притулок зневірених, вдів і сиріт Годівнице* [3, с. 40] тощо. Усі найменування мають узагальнений характер, семантично центруються навколо слова "*Заступниця"*, вербалізуючи емотивну кореляцію, в основі якої лежить зрощення страх - надія на захист.

Надзвичайно високий авторитет адресата мовлення у текстах до Богородиці засвідчують звертання: *Володарко, вища від Ангелів і Архангелів* [3, с. 8], *Вища від Херувим і Найчесніша серед Серафім, Богообрана Отроковице* [3, с. 18], *Пантанасса, Всецарице* [3, с. 22]. Цей авторитет виступає маркером сили й всемогутності. Відчуття захищеності постає як результат поглинання страху позитивними почуваннями. Емотивний вектор у позитив і врешті-решт його домінантність створюються накопиченням позитивно маркованих вербальних стимулів та їхньою кількісною перевагою.

Доступність найвищого покровительства й божественної присутності в житті реципієнта реалізуються повторюваними маркерами сенсорних систем *бачиш, знаєш, чуєш* тощо. Вони виконують роль активаторів діалогічної сутності молитви – оживлюють трансцендентний адресат мовлення й

об’єктивують його перлокуцію, як результат комунікативної ефективності молитви.

Концептуальна багатозначність ролі “*Заступниці*” дає змогу об’єктивувати у фреймі результату будь-яку актуальну для конкретного реципієнта інформацію. У такий спосіб досягається об'єднання інтересів реципієнта й сугестора. Молитва привласнюється, інтимізується.

Фрейм результату молитовного звернення може об’єктивуватись і через апеляцію до біблійного джерела, доречну в межах конфесійної аналогії. Посилання реалізується через нагадування, перифраз, переказ, натяк чи в якийсь інший, зазвичай доволі економний спосіб. Натомість у відповідному уривку з Біблії результат уже постає в розгорнутому варіанті. Таким чином формується асоціативний зв'язок між об’єктом молитовного звернення й конфесійним баченням розв’язання проблемних ситуацій. Легітимізовані конфесією шляхи виходу з проблеми мають обов’язкову позитивну оцінність, адже входять у сферу Божественного впливу. На емотивному рівні вони також відповідно підкріплюються кореляцією з надією, радістю, спокоєм тощо. В такий спосіб за рахунок аналогії формується впевненість, що після молитви все буде добре.

Апеляція до біблійного першоджерела, що ґрунтується на мінімальній вербалізації в тексті молитви й суб’єктивно-вірогідних асоціаціях на основі розмитих диференційних ознак стосовно параметрів денотату, цілковито вписується у правопівкульні стратегії впливу. Тому подібні відсилки є одним із прийомів сугестування текстового матеріалу. Таким чином, міфологізація виконує роль чинника сугестогенності, дієвість якого забезпечується комплексом лінгвосугестивних технік, зокрема й самобутньої емотивної кореляції. Антагонізм позитивних і негативних почувань, через які проходить реципієнт, нівелюється дифузністю емоційної динаміки. Це створює відчуття психічного комфорту. Воно має стійку релевантність із молитовною практикою. Унікальність гармонізувальних ефектів, спричинюваних психо-екологічністю вербального впливу, сприяє високій авторитетності текстів.

Отже, паралінгвальні чинники презентації молитовних текстів тісно взаємодіють із лінгвосугестивними техніками впливу й комплексно забезпечують комунікативну ефективність молитов. Водночас молитви, виокремлені з ритуалу повного добового кола богослужінь, стосовно сугестогенності молитовного часу, є індиферентними. Есхатологічне значення молитовного часу корелює насамперед з святоотцівським молитовним подвигом. Натомість надзвичайно дієвим механізмом вербально-сугестивного впливу молитви є динамічна емотивна кореляція. Вона потужно розвиває емоційний інтелект реципієнта, латентно формує навички саморегуляції емоцій. Позитивна модальність результатів впливу

молитви закріплюється у когнітивних структурах реципієнтів і мовних картинах світу представників різних етносів та християнських конфесій. Це сприяє міфологізації молитовних текстів, що, у свою чергу, нарощує їх сугестогенний потенціал як сакралізованого діалогу з Богом. Розуміння програмувального характеру молитовного тексту дає змогу вдосконалити модель мовного впливу в аспекті психо-екологічності. **Перспективи** подальших лінгвістичних досліджень полягають у з'ясуванні всіх чинників впливовості сакральних текстів на основі їх генологічної спорідненості з іншими текстами впливу.

Л і т е р а т у р а :

1. *Гудима І. П.* Молитва як елемент релігійного культу і явище культури : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філос. наук : спец. 09.00.11 "Релігієзнавство" / Ігор Петрович Гудима. – К. : Ін-т філософії НАН України, 1996. – 20 с.
2. *Изард К.* Психология эмоций / Кэррол Э. Изард ; [пер. с англ. А. Татлыбаева]. – СПб. : Издательство "Питер", 1999. – 440 [2] с.
3. Поміч Пресвятої Богородиці: перед якими іконами Пресвятої Богородиці молитися в різних потребах. З історичним описом та молитвами до кожної ікони / [автор і складач, релігієзнавець Калінін А. В.]. – Б.м.: "Церковна майстерня", б.р. – 104 с.
4. *Слезин В. Б.* Изменение функционального состояния мозга при христианской молитве / В. Б. Слезин, Н. И. Музалевская, В. М. Урицкий, И. Я. Рыбина // Парапсихология и психофизика. – 2000. – № 1. – С. 132-136.
5. Толковый Типиконъ. Объяснительное изложение Типикона съ историческим введеніем. Составилъ профессоръ Киевской Духовной Академии Михаилъ Скабаллановичъ. Вып. 1 – Киевъ,1910. – 491 с.
6. *Уотс А.* Миф и ритуал в христианстве / Алан Уотс [пер. с англ. К. Семенова]. – К. : "София"; М. : ИД "София", 2003. – 240 с.

Климентова Е. В. Паралингвальные факторы суггестогенности молитвы (презентационное время и мифологичность).

В статье исследуются паралингвальные факторы влияния молитвы, в частности время презентации и мифологизация. Особое внимание уделено специфике эмотивной корреляции в молитвах и ее роли в процессах вербально-суггестивного воздействия. Установлено, что феномен гармонизирующего воздействия молитвы создается психо-экологичностью лингвосуггестивной реализации молитвенного обращения на основе плиромности – диффузного сращивания эмоций, которые вербализуются. Очевидно, что механизмы вербально-суггестивного воздействия молитвы могут быть адаптированы к задачам других воздействующих дискурсов.

***Ключевые слова**: лингвосуггестивные техники, молитва, молитвенное время, эмотивная корреляция, мифологизация.*

Klymentova O. V. Paralingvistical aspects of prayer's suggestive influence (presentation's time and mythologization).

The author researches the paralingvistical aspects of prayer's influence, such as the presentation's time and mythologization. Considerable attention is spared to the specification of emotive correlation of prayers and its role in the processes of verbally-suggestive influence. It

has been stated that the phenomenon of harmonizing effect of the prayer corresponds to the request of psyche-ecological influence. The research has demonstrated that the prayer's mechanisms of verbally-suggestive influence might be adapted up to the other suggestive discourses.

***Keywords**: lingvo-suggestive technique, prayer, prayer's time, emotive correlation, mythologization.*

Мельник М. В.
Національний педагогічний університет
імені М. П. Драгоманова

КОММЕНТАРИЙ КАК ЖАНР ИНТЕРНЕТ-КОММУНИКАЦИИ

Данная статья основана на определении комментария как жанра виртуального общения, описании его особенностей в процессе виртуальной коммуникации, соотношении и взаимодействии комментария в традиционном понимании и интернет-комментария.

***Ключевые слова**: интернет-жанр, публицистический комментарий, инетрнет-комментарий/коммент.*

Актуальность. Модификация привычных форматов коммуникации, их адаптивное преобразование с расширением сферы своего существования за счет Интернета или появление новых форм дискурсивных практик, реализация которых возможна исключительно в Сети, является результатом того, что для обмена информацией сегодня используются преимущественно компьютерные технологии [5].

Не является исключением и жанровая система. Приспособление или мутации традиционных “бумажных” жанров к интернет-среде с постоянно увеличивающимися возможностями новых гипермедиа, а также особенности гибридизации жанров и возникновение абсолютно новых виртуальных жанровых форм получили название эволюции жанра. Интернет-жанры развиваются и совершенствуются в технологическом плане, меняются в плане концептуальном, активно взаимодействуют друг с другом.

В лингвистической литературе, посвященной Интернету уже существует большое количество работ, в которых рассмотрены виртуальные жанры или коммуникативные платформы и сервисы как отдельные жанры, а именно: персональные страницы, чаты, форумы, блоги и мгновенные месседжеры (например, ICQ).

Говоря о проблеме комментария как жанра интернет-коммуникации, необходимо отметить отсутствие единства мнений ученых-лингвистов по данному вопросу. Проблема комментария мало разработана.